

Arrest

nr. 284 443 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 11 januari 2023.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 21 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 maart 2021.

1.2. Op 11 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 15 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pashai afkomstig uit het dorp Amla in het district Darai Nur (provincie Nangarhar). Tien of elf jaar geleden begon uw vader te werken voor de NDS (National Directorate of Security) in Jalalabad, maar dit werd voor iedereen geheim gehouden. U kwam dit zelf pas later te weten. U dacht steeds dat uw vader een gewone job had. Twee maanden voor uw vertrek vond uw moeder een dreigbrief van de taliban waarin stond dat uw vader moest stoppen met voor de overheid te werken en dat zowel u als hij de taliban moesten vervoegen. Uw moeder hield deze brief verborgen voor u. Enkele dagen voor uw vertrek kwam er een tweede dreigbrief van de taliban waarin stond dat als u geen gehoor gaf aan de eerste, jullie gedood zouden worden. Nadat de tweede dreigbrief bij jullie aankwam, besloot uw moeder deze en de eerste dreigbrief aan u te tonen en u in te lichten over het werk van uw vader. Samen met uw maternale oom regelde uw moeder uw vertrek uit Afghanistan. U verliet Afghanistan in de maand hamal van 1398 (Afghaanse kalender; komt overeen met maart/april 2019 in de Gregoriaanse kalender) en kwam aan in België op 22 maart 2021 en diende de dag nadien een verzoek tot internationale bescherming in. Uw vader zelf bleef in Afghanistan en was tot aan de machtsovername van de taliban nog aan het werk in Jalalabad. Twee dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 hoorde u van uw moeder dat uw vader vermist is. De taliban kwamen na de machtsovername bijna dagelijks bij u langs om na verloop van tijd om de week tot tien dagen bij u thuis langs te komen en navraag te doen naar u en uw vader.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; een kopie van uw vaders taskara; een kopie van uw moeders taskara; foto's van enkele tasirnamehs (opleidings- en werkcertificaten) van uw vader; een foto van uw vaders NDS badge; kopies van de twee dreigbrieven van de taliban; twee foto's van uw vader in uniform; en foto's van luchtpost die u vanuit Afghanistan werd opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban ten gevolge van het werk van uw vader voor de Afghaanse overheid.

Vooreerst kan aan het profiel van uw vader, met name dat hij werkte voor de NDS, geen enkel geloof gehecht worden. Uw vader was tien jaar lang actief in de NDS, maar moest dit geheim houden en liegen tegen u over wat hij dan wel deed (CGVS, p. 9). Echter bent u evenmin in staat te zeggen wat uw vader dan zagezegd wel deed van werk. U raakte niet verder dan te zeggen dat hij normaal werk deed zoals elke persoon. U sprak er niet over met hem en zou niet weten wat te zeggen indien iemand u vroeg wat hij deed van werk (CGVS, p. 10 en 12). Gewezen op de onwaarschijnlijkheid van zulke gang van zaken rechtvaardigde u dit door te stellen dat u hem hier niet naar vroeg uit respect en dat uw moeder nadien uit respect wel zei wat hij deed (CGVS, p. 21). Er kan en mag nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u een minimale kennis heeft van wat uw vader claimde te doen al die jaren dat hij zijn echte job geheim moest houden. Dat u niet het flauwste idee heeft hierover ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Vervolgens weet u bitter weinig over wat het werk van uw vader bij de NDS inhield. U heeft geen idee wat hij op het commissariaat in Jalalabad deed voordat hij met rekruten werkte.

Gevraagd wat hij precies met de rekruten deed, raakte u niet verder dan te zeggen dat hij dossiers vervulde, maar kon u hier geen uitleg bij verschaffen. U weet ook niet waar dat commissariaat lag, enkel dat het ergens in Jalalabad was (CGVS, p. 10-12). Na uw vertrek uit Afghanistan heeft u niet eens vragen gesteld of meer details gevraagd aan uw moeder of vader over zijn werk (CGVS, p. 13), nochtans de reden waarom u Afghanistan verliet. U praatte uw gebrekkige kennis goed door te zeggen dat uw moeder u voor uw vertrek al uitlegde wat uw vaders werk inhield (CGVS, p. 21). Echter kan en mag er redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zijn land verliet en vreest voor terugkeer op grond van het werk van zijn vader dat hij navraag doet hierover, zeker wanneer dit kernelementen betreft die zich binnen het eigen gezin afspelen. Dat u aldus dermate weinig weet te zeggen over de job van uw vader bij de overheid en hier geen verdere navraag naar gedaan heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Voorts is het zeer merkwaardig dat iemand die zijn werk dermate geheim moest houden, zijn badge van de NDS en de certificaten van zijn werk zomaar thuis zou laten liggen en dat er foto's van uw vader op het werk te zien waren op uw moeders gsm (CGVS, p. 15-16). U repliceerde dat u die foto's, badge en certificaten pas zag bij het verlaten van uw land, dat er geen geheimen waren tussen man en vrouw (CGVS, p. 21). Dat u hiervan pas op het laatste moment op de hoogte was, verandert niets aan het feit dat uw vader gevoelige informatie thuis achterliet waardoor iemand te weten zou kunnen komen wat zijn job was. Bovendien zei u eerst dat u twee jaar voor uw vertrek op de hoogte kwam dat uw vader voor de NDS werkte (CGVS, p. 9), om iets later te zeggen dat u pas na het ontvangen van de tweede dreigbrief, enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, wist wat hij deed van werk (CGVS, p. 10 en 19). Na confrontatie bevestigde u louter de tweede versie (CGVS, p. 20), wat geen verschooning biedt voor het vastgestelde verschil. De documenten die u neerlegde om aan te tonen wie uw vader is en wat zijn werk was, kunnen voorgaande bevindingen niet teniet doen. De taskara's betreffen slechts kopies en hebben een beperkte bewijswaarde daar kopies gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Deze bevinding noopt des te meer daar uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaansse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhevig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Hetzelfde geldt ook voor de foto's van de tasirnamehs en foto van de NDS badge. Dat de door u beweerde vader-zoon band met de persoon afgebeeld of vernoemd op de door u neergelegde documenten de nodige waarachtigheid mist, blijkt tevens uit het feit dat u verzocht werd om foto's neer te leggen van u en uw vader samen, waar u belofde gevolg aan te zullen geven – u heeft immers zulke foto's op uw gsm staan (CGVS, p. 16) -, maar dat u zulks tot op heden nog steeds niet gedaan heeft.

Voorts legt u verschillende inconsistente en incoherente verklaringen af over de problemen die u in Afghanistan had. Zo is het weinig aannemelijk dat uw moeder de dreigbrief die zij vond voor u twee maanden lang zou verbergen omdat geen enkele ouder zijn kind kwaad wil doen (CGVS, p. 17 en 19), terwijl u net door het niet weten wat er in die brief stond mogelijks meer gevaar kon lopen. Het is ook niet aannemelijk dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief hierover niet met uw vader zou gesproken hebben, enkel omdat u ervan uitging dat uw moeder in naam van uw vader sprak en dat u haar niet in vraag stelde (CGVS, p. 20). Jullie werden immers beiden bedreigd omwille van zijn werk. Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban eisten dat jullie zich bij hen zouden aansluiten, maar op geen enkele manier lieten weten hoe jullie dat moesten doen of zelfs hoe jullie hen moesten contacteren (CGVS, p. 19). Voorts doet het ook de wenkbrauwen fronsen dat de taliban aan iemand zoals uw vader die een hoge positie bekleedde bij de NDS zouden vragen om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom ze iemand met dergelijk profiel erbij zouden willen, kon u hierop geen antwoord bieden (CGVS, p. 19). Dat de taliban zouden vragen aan uw vader om zich aan te sluiten is weinig waarschijnlijk aangezien hij in het verleden verschillende acties ondernomen zal hebben tegen de taliban en er groot wederzijds wantrouwen aanwezig zou zijn. Vervolgens verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er slechts een maand zat tussen het ontvangen van de twee dreigbrieven (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 28 januari 2022, vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen blijkt dat hier twee maanden tussen zaten (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd zei u dat u dit nooit gezegd had en dat u verklaard had dat u twee brieven in twee maanden tijd gekregen had (CGVS, p. 21). Het post factum aanpassen van uw verklaringen kan niet voldoen als rechtvaardiging. Uit de door u neergelegde brieven blijkt overigens ook dat deze opgesteld zijn na uw vertrek uit Afghanistan. U zei dat u in hamal 1398 (maart/april 2019) het land verliet (CGVS, p. 6) en dat de dreigbrieven twee maanden en enkele dagen voor uw vertrek toekwamen (CGVS, p. 19). Op de brieven staan echter de volgende data in de islamitische kalender: 14/05/1441, wat overeenkomt met 10 januari 2020, en 29/06/1441, wat overeenkomt met 24 februari 2020, dus bijna een jaar na uw vertrekdatum. Hierdoor kan niet de minste bewijswaarde aan deze brieven worden toegekend. Bovendien blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u ongeveer een maand na de tweede dreigbrief vertrok (CGVS

vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 28 januari 2022, vraag 3.5), daar waar dit op het CGVS slechts enkele dagen was (CGVS, p. 19). Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid. Het is ook niet aannemelijk dat indien uw leven werkelijk gevaar liep, maar uw vader veilig was op zijn werkplek in Jalalabad, u niet naar daar zou gaan maar in de plaats daarvan mee zou gaan met uw oom om het land te verlaten aangezien uw moeder daar al voor gebeld had (CGVS, p. 20). Tot slot is het niet aannemelijk dat indien uw vader tot aan de machtsovername van de taliban nog aan het werk was, u niet met zekerheid weet te zeggen of hij wel dan niet naar huis kon gaan om zijn familie te bezoeken (CGVS, p. 12-13). Dit zijn immers essentiële zaken om vast te kunnen stellen of u al dan niet behoefde te vrezen voor een terugkeer. Er mag dan ook verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Het is al evenmin aannemelijk dat u zich na de machtsovername door de taliban tevreden stelde met een telefoontje naar uw moeder waarbij zei u vertelde dat alles wel in orde zou komen nadat u hoorde dat uw vader vermist was, zonder zelf nog enige moeite te doen om u via familie, vrienden of kennissen te vergewissen van zijn toestand (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd zei u dat u geen macht heeft (CGVS, p. 21). Deze uitleg overtuigt niet daar u zelfs niet eens trachtte vrienden, kennissen of familie te contacteren, waarvoor op zich geen macht vereist is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw vader bij de NDS zat of dat u en uw vader hierdoor en de problemen raakten met de taliban. De opmerkingen van uw advocaat aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op 11 mei 2022 aangaande uw vluchtaanleiding (CGVS, p. 22) kunnen niet weerhouden worden daar zij uitgaan van een geloofwaardig relaas, wat niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is het CGVS tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen nieuwe informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst immers zelf enkel naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Tot slot kan uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan (zie supra) dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's, tasirnamehs, NDS badge, foto's van een man in uniform en dreigbrieven werden supra reeds besproken. De foto dat u post heeft laten opsturen vanuit Afghanistan toont enkel aan dat u post ontving uit uw thuisland, maar zegt niets over de exacte inhoud van de verzending.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het ongeloofwaardig bevonden profiel van verzoekers vader en stelt dat het CGVS rekening dient te houden met het geheel van de elementen die voorliggen om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in overweging te nemen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit UNHCR, *"Beyond Proof"*, mei 2013. Hij stelt dat *in casu* het CGVS, voor wat de documenten betreft die verzoeker bijbrengt en met name de kopie van de NDS badge hier geen bewijswaarde aan toekent omdat het een Afghaans document is, maar heeft nagelaten desondanks om alle elementen van verzoekers asielrelaas als een geheel te beoordelen, i.p.v. alle elementen apart. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake verzoekers inconsistente verklaringen over zijn problemen in Afghanistan, stelt verzoeker dat het klopt dat geen enkele ouder zijn kind kwaad wil doen en dat daarnaast ook geen enkele ouder zijn kind ongerust wil maken en dat verzoekers ouders dus ook niet wilden dat hun kind ongerust zou worden door de dreigbrief. Verder stelt verzoeker, in replek op de stelling van het CGVS dat de taliban niet hebben laten weten aan verzoeker hoe hij zich zou moeten aansluiten, dat de taliban overal aanwezig zijn in de Afghaanse maatschappij en er dan altijd wel een manier is om zich bij de taliban te melden. Waar in de bestreden beslissing vervolgens wordt gesteld dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat de taliban aan zijn vader die een hoge positie bekleedde bij de NDS zouden vragen om zich bij hen aan te sluiten, reageert verzoeker dat het CGVS heel veel vooronderstellingen heeft zonder ze voor te leggen aan verzoeker. Waar het CGVS wijst op de discrepantie tussen verzoekers verklaringen over de datum van zijn vertrek en de data op de dreigbrieven, wenst verzoeker te reageren dat i.p.v. te oordelen dat de brieven niet de minste bewijswaarde zouden hebben, het CGVS ook zou kunnen oordelen dat verzoekers vertrek vroeger was. Waar in de bestreden beslissing tenslotte wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet naar de werkplek van zijn vader in Jalalabad zou gaan maar mee zou gaan met zijn oom en het niet aannemelijk is dat indien verzoekers vader tot aan de machtsovername aan het werk was, verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of hij wel dan niet naar huis kon gaan om zijn familie te bezoeken en het niet aannemelijk is dat verzoeker zelf geen moeite deed om zich te vergewissen van de toestand van zijn vader, stelt verzoeker, onder verwijzing naar UKBA, *"Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility"*, February 2012, p. 15 dat het CGVS rekening moet houden met het niveau en profiel van verzoeker.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, *"Oral update on the situation of human rights in Afghanistan"*. Hij stelt voorts dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden en stelt dat sinds de machtsovername de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen met betrekking tot covid-19 zijn weggefallen en verwijst naar een statement van de WHO van 22 september 2021 (<https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>) en OCHA, *"Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 september 2021)"*, 13 september 2021 (internetlink). Hij stelt dat de taliban zich bij alle voorgaande beperkingen baseert op de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit The Guardian, *"Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI"*, 7 september 2021. Hij stelt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald nu er geen garanties is dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Met betrekking tot de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst hij er op dat de EUAA *"Country Guidance"* geen recentere analyse bevat van recentere informatie dan die door het UNHCR in zijn *"Guidance Note"* werd geanalyseerd en stelt dat aan de conclusie van de EUAA *"Country Guidance"* significant lager is geworden niet te veel gewicht moet worden toegekend en verwijst naar EUAA *"Country guidance"*, p. 130 en Nansen note 2-2022, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*. Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verzoeker

Verzoeker legt een nota neer dd. 19 oktober 2022 waarin hij nog originele documenten wenst neer te leggen. Hij zet uiteen dat hij deze documenten heeft ontvangen na het interview bij het CGVS, dat hij via zijn sociaal assistent het CGVS heeft gecontacteerd en dat deze daar de boodschap heeft ontvangen dat het al voldoende was om kopieën te sturen van de ontvangen documenten.

Verzoeker stelt dan ook niet te begrijpen waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij enkel kopieën heeft overhandigd die gemanipuleerd kunnen worden. Verzoeker voegt volgende documenten, die kort worden toegelicht door verzoeker, toe aan de nota:

1. originele taskara van verzoekers moeder;
 2. originele taskara van verzoeker;
 3. originele taskara van verzoekers vader;
 4. 2 dreigbrieven;
 5. bevestigingsattest over beëindiging van school cursus van verzoekers vader;
 6. document van de commandant van het eerste rekruteringscommissariaat van de provincie Nangarhar;
 7. appreciation letter (in Pashtu en Engels);
 8. certificate of completion, van Unicef;
 9. 'Basic Source Management Course' van Directorate of Police Intelligence (Kabul);
 10. Diploma van Memex Training;
 11. Unicef: certification of completion waming/workshop (PAN Capacity Development);
 12. NDS Card van verzoekers vader;
 13. Postbrief waarin bovenstaande brieven naar verzoeker zijn toegekomen.
- Alle documenten, behalve de in het Engels opgestelde documenten, zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal.

4. Schriftelijk verslag en replieknota

Ter terechtzitting werd aan verwerende partij door de Raad een schriftelijk verslag gevraagd van de documenten die door middel van een nota werden neergelegd door verzoeker. Verwerende partij legt op 11 januari 2023 haar schriftelijk verslag neer. Dit schriftelijk verslag werd aan verzoeker overgemaakt door de Raad op 13 januari 2023. Verzoeker legt een replieknota neer via J-Box op 21 januari 2023.

5. Aanvullende nota verwerende partij

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 3 januari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

6. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Beoordeling

8.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land*

waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

8.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek kopieën neer van zijn taskara en de taskaras van zijn vader en moeder en door middel van zijn nota de originelen van deze taskara's, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Noch in de bestreden beslissing, noch in het schriftelijk verslag van verwerende partij wordt de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker in twijfel getrokken. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Amla in het district Darai Nur in de provincie Nangarhar.

8.3. Verzoeker vreest geïmagineerd te worden door de Taliban in geval van terugkeer omwille van het feit dat zijn vader voor de NDS (National Directorate of Security) werkte in Jalalabad. Volgens zijn verklaringen was verzoeker initieel niet op de hoogte van het werk van zijn vader omdat dit geheim werd gehouden, maar werd hij door zijn moeder hiervan op de hoogte gebracht toen zij een tweede dreigbrief van de Taliban vond. Verzoekers vertrek werd geregeld door zijn moeder en zijn maternale oom en verzoeker verliet Afghanistan volgens zijn verklaringen in maart/april 2019 en kwam aan in België op 22 maart 2021. Twee dagen na de machtsovername hoorde verzoeker van zijn moeder dat zijn vader vermist is en dat de Taliban om de tien dagen naar het ouderlijk huis komen om te vragen naar verzoeker en zijn vader.

8.4. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan het beweerde profiel van verzoekers vader omdat (1) verzoeker stelt dat hij zijn vaders werkelijke job geheim moest houden maar evenmin kan zeggen welk werk zijn vader dan wel claimde te doen, (2) hij bitter weinig weet of wat het werk van zijn vader bij de NDS inhield, niet weet waar het commissariaat in Jalalabad was en na zijn vertrek ook geen verdere details heeft gevraagd aan zijn moeder hierover, (3) het zeer merkwaardig is dat iemand die zijn werk dermate geheim moest houden zijn badge van de NDS en de certificaten van zijn werk zomaar thuis liet liggen en zijn moeder hiervan foto's op haar GSM had; (4) verzoeker eerst zei dat hij twee jaar voor zijn vertrek op de hoogte was van zijn vaders werk om later te zeggen dat hij pas enkele dagen voor zijn vertrek op de hoogte was. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de documenten die verzoeker neerlegde om het werk van zijn vader aan te tonen deze bevindingen niet teniet kunnen doen omdat de taskara's kopieën zijn en deze gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden; dat uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat allerlei documenten wegens de hoge corruptiegraad kunnen worden verkregen of nagemaakt en dat bovendien documenten slechts een ondersteunende werking hebben en op zich niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder wordt er op gewezen dat hetzelfde geldt voor de tasirmamehs en foto van de NDS badge en dat de door verzoeker beweerde vader-zoon band met de persoon afgebeeld of vernoemd op de neergelegde documenten de nodige waarachtigheid mist nu verzoeker verklaart dat hij een foto met zijn vader op zijn GSM heeft staan, verzocht werd om deze foto's neer te leggen maar dit tot op heden nog steeds niet gedaan heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker van alle documenten waarvan hij bij de indiening van het verzoek een kopie had neergelegd met betrekking tot zijn vaders werk nu volgens hem de originelen voorlegt, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Hoger werd er op gewezen dat het onderzoek naar een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze en dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet daarbij onder meer rekening moet gehouden worden met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

De Raad wijst er op dat in de EUAA "*Afghanistan Country Guidance*" van april 2022 familieleden van personen die verbonden waren met de voormalige Afghaanse regering, waaronder leden van het voormalige Afghaanse Nationale Leger, als een risicoprofiel worden omschreven (EU AA, p. 66).

In haar schriftelijk verslag verwijst verwerende partij, wat de door verzoeker neergelegde originele stukken betreft naar de argumentatie in de bestreden beslissing omtrent het profiel van verzoekers vader, met name dat hij niet in staat was om uit te wijden over de verzonnen job van zijn vader en evenmin duiding kon geven bij de echte job van zijn vader, dat het ongeloofwaardig is dat iemand die zijn werk geheim diende te houden hierover wel documenten thuis liet liggen en dat zijn verklaringen over wanneer hij op de hoogte kwam van het werk van zijn vader tegenstrijdig waren.

In het schriftelijk verslag met betrekking tot deze documenten wordt door verwerende partij opnieuw verwezen naar verzoekers ongeloofwaardig relaas en de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Evenwel kan uit het schriftelijk verslag niet blijken dat een beoordeling werd gemaakt van de inhoudelijke en formele kenmerken van de voorgelegde documenten, waarnaar ook de verwerende partij in haar schriftelijk verslag verwijst als originelen, met inbegrip van de als origineel omschreven taskara's en de ANA kaart die werd bijgebracht. Bovendien is verwerende partij niet eenduidig over de bewijswaarde van deze documenten waar zij enerzijds alle neergelegde documenten weinig bewijswaarde toekent en anderzijds elke bewijswaarde ontzegt. Zo uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie kan blijken dat Afghaanse documenten, mede omwille van de hoge corruptiegraad, zeer onbetrouwbaar zijn en de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is (COI Focus, *Afghanistan. Corruptie en Documentenfraude*, 14 juli 2021, p. 33), kan hieruit niet worden afgeleid dat elk (origineel) document afkomstig uit Afghanistan per definitie elke bewijswaarde kan worden ontzegd.

In dit verband stelt de Raad ook vast dat waar in de bestreden beslissing en het schriftelijk verslag ook wordt verwezen naar het feit dat verzoeker geen foto's bezorgde waaruit de verwantschapsband met de persoon die genoemd wordt in de door hem neergelegde documenten kon blijken, uit de als origineel bestempelde taskara's van verzoekers ouders op het eerste zicht wel blijkt dat verzoeker wordt omschreven als de zoon van de persoon die dezelfde naam draagt als de persoon die in de voorgelegde documenten van het leger wordt genoemd, met inbegrip van de als origineel aangeduide badge van het ANA die heden als materieel stuk wordt voorgelegd door verzoeker. Verder wordt in het schriftelijk verslag uitdrukkelijk gesteld dat de taskara's van verzoeker zelf en van zijn ouders louter betrekking hebben op hun identiteit en dat deze vooralsnog niet in twijfel getrokken worden.

De Raad herinnert er aan dat beschermingsverzoeken van Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden behandeld, met inbegrip van personen die mogelijk onder een risicoprofiel vallen.

De Raad kan de authenticiteit van de door beide partijen als origineel omschreven documenten met betrekking tot (het werk van) verzoekers vader niet beoordelen en stelt vast dat in het schriftelijk verslag geen beoordeling van de inhoudelijke en formele kenmerken van deze documenten wordt gemaakt.

Verder onderzoek van bovenstaande elementen is aldus nodig om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van verzoekers voorgehouden profiel als zoon van een lid van het voormalige NDS en zijn daarop gebaseerde vrees voor vervolging na de machtsovername te kunnen beoordelen.

Gelet op deze nieuwe stukken, de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan verdere onderzoeksbevoegdheid, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om nadere duiding te krijgen omtrent (de waarachtigheid van) verzoekers beweerd vrees en de stukken die hij aanreikt.

Het ontbreekt de Raad in deze stand van zaken dan ook aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET